53e jaar — Nr 131-132.

Zaterdag, 3 November 1906.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " 5 "
Een " " 4 "

Een blad afzonderlijk 10 centiemen,

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad. 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 3 NOVEMBER.

VAN ALLES WAT.

In eene heeldtaal, schreef zekere Jan Van Laeken, in den ROODEN VOORUIT van Gent, op 4 April 1899 : « *dan dansen wij op stuk getrapte kronen, scepters, geweren, kanonnen, mijters en geldkoffers.*

« *Zoo zullen wij dansen : den doodendans van 't capitalism.* »

't Is goed dit eens van tijd tot tijd aan de liberale capitalisten te herinneren, zij die de hondgenoten zijn der socialisten.

* * *

ZE ZIJN TEGEN DEN GODSDIENST NIET. — L'AVENIR DU TOURNAISIS, een sectarisch liberaal orgaan te Doornijk verschijnend, schreef dezer dagen :

« De liberalen gaan nog naar de kerk « voor het doopsel, de communie, het « huwelijk en de dood. Zij gelooven niet « aan de Sacramenten en toch ontvangen « zij ze « om te doen gelijk iedereen. « O, wilden de liberalen het voorbeeld « maar geven, en niets meer te doen hebben met ceremoniën zonder beteekenis. « dan zou het getal burgers die den bras « zouden geven van de religie overgroot « zijn. De liberalen die de Kerk bevechten « en er toch nog gebruik van maken, « werken voor de Kerk omdat zij aldus « belang aan de Kerk geven. Niets meer « willen te doen hebben met de Kerk, « doen alsof zij niet bestond, dat is de « manier om haar ten onder te krijgen. « Zoo moeten wij ze in hare grondvesten « aanvallen ; en niet ze met woorden, « aanvallen en ze met daden ondersteunen. »

* * *

REVOLUTIE. — Onlangs liet de roode « GAZETTE DE CHARLEROI » hooren dat zoo hare partij 't bewind niet kon hereiken langs den rechten weg, zij wel een omweg zou kunnen instagen, om er te geraken. Nu komt « L'AVENIR » een liberaal orgaan van Doornik te verstaan te geven dat de liberalen met genoegen de revolutie zouden zien losbreken.

Het zoekt de bevolking op te ruien en ze den opstand tegen onze nationale instellingen in te blazen...

« 't Oogenblik is bedenkelijk, roept het « uit, bedenkelijker dan de catholieken « het zich voorstellen.

« De liberalen hebben den beker van « lijdzaamheid en gelatenheid geledigd. « Heden zijn er zelfs voor den oppervlakkigen naspeurder onloochenbare voorteekens dat het geduld der natie ten « einde is. »

Als dat geene ophitsing tot revolutie is, wat is het dan !

Deze verklaringen, die de uitdrukking niet zijn van eene afzonderlijke denkwijze, toonen ons getrouwelijk de gemoedsgesteldheid aan der liberalen die sedert 22 jaren van 't bewind zijn verwijderd gehouden. Ze zijn te overwegen door de capitalisten, die om hun godsdiensthatend fanatism bot te vieren, met de roode anarchisten aanspannen. In alle geval de Overheden, zij die geroepen zijn om de openbare rust te behouden, de revolutie te beteugelen, zijn verwittigd, en ongetwijfeld zullen ze hunne plicht weten te doen !...

* * *

WAT SCHIJNHEILIGEN ! — Hoort ze eens de roode socialisten hoe ze met eene schijnheilige ironie bij hoog en bij leeg zweren dat ze tegen den Godsdienst niet zijn, dat de kwestie van religie eene persoonlijke zaak is en dat de katholieke werklieden zich zonder eenige vrees bij 't socialism kunnen aansluiten daar eenieders overtuiging geëerbiedigd wordt.

Wij willen thans ens te meer onze geachte lezers laten oordeelen over dien schijnheiligen eerbied onzer rooden door 't volgende geknipt uit VOORUIT van Gent :

« Mannen die op elke wijk een en meer « theaters hebben, waar men het publiek « binnen lokt met klokken gelijk in den « opera met eene het.

« Kerels die gekleed gaan met een rok « van alle kleuren, met een half of geheel « geschoren krakker, met een driestek op « het hoofd om de vogels te verschrikken, « of een « calotte » in den vorm van eene « s uspanne zonder steel.

« Mannen die een kostuum hebben « voor elke vertooning, wit en zwart, « zijde en moiré, met goud en zilver, « kruisen en bloemen, mijter en staf, en « die alzoo « barreleud » gelijk koeien « hunnen ol aanroepen in 't latijn, dat « niemand verstaat, gelijk de kramers « die de dieventaal spreken en allerlei « verdachte teekens doen aan 't spel van « ankers en zonnen. »

* * *

Voor de kiezingen in Mei ll., hoorde men de liberalen volmondig uitroepen : wij zullen het katholiek Ministerie omverwerpen uit eigene kracht zonder iemands hulp... en dan is de baart aan ons !

Wat boffers !.. Ze verkochten 't vel van den beer eer hij geveld was. Nu dit bewijst ons 't verslag, maandag ll. te Gent in den kring der haantjes-vooruit voorgelezen en 't welk den « JOURNAL DE GAND » meedeelt.

Wij knippen er uit :

« Met of zonder de formuul Van de Walle vereischt de eenvoudige vertegenwoordiging, voor de verovering van eenen zetel, eene aanzienlijke verplaatsing van stemmen welke, onder het meervoudig stemrecht, altijd, van wege de democratische partijen, eene ontzaglijke werking noodzakelijk maakt.

« Indien wij aan de clerikalen telkens eenen of twee zetels ontnemen zullen wij, BINNEN ACHT OF TIEN JAREN, er toe kommen de clerikale meerderheid op niets te brengen, misschien wel de clerikale partij te doen zakken tot eene meerderheid van twee stemmen in den Senaat en van vier stemmen in de Kamer.

« Dat is genoeg om het kwaad (!) te beletten dat de tegenwoordige regeering doet, doch het is te weinig om het goed (!!) te verzekeren dat wij van de toekomende regeering verwachten. En, bij de minste zwakheid van onzen kant, zullen wij eraan blootgesteld zijn een ministerie van zaken te zien tot stand komen. »

Dus volgens de Gentsche haantjes-vooruit moeten de drieklleurige cartelisten nog acht jaren patientie hebben, en dan nog als alles goed lukt, eer zij kunnen meester worden....

* * *

ONZE LIBERALEN EN SOCIALISTEN zijn maar 't accoord in schijn...

Zij willen beide het algemeen stemrecht, maar ze willen het niet op de zelfde wijze noch voor de kamerskiezingen, noch voor de provinciale en gemeentekiezingen ;

Zij willen beide de hervorming van onze militair stelsel, maar de eenen zijn overtuigde voorstaanders van den algemeenen dienstplicht, terwijl anderen, en deze zijn 't grootste getal, de gewapende natie aanprijzen, in afwachting van de verwezenlijking van 't roode ideaal, namelijk, de afschaffing van alle bestendig leger ;

Zij willen beide den schooldwang maar terwijl de eenen verklaren dat hij veneigbaar is met het godsdienstig en vrij onderwijs, bekennen anderen, die meer rechtzinnig zijn, onbewimpeld dat de schooldwang geen ander doel heeft dan den ondergang van dit onderwijs en het alleen bestaan van het officieel onderwijs.

Ziedaar hoe de blauwen en rooden zich onderlinge verstaan...

Maar die zonderlinge verstandhouding zal niet langer meer duren, want de roode beginnen gewaar te worden dat de blauwen hen in de doekjes willen doen gelijk kinderen.

De laatste blik.

Zij was ter dood veroordeeld de edele dame de Perducy, en toch trad zij, het hoofd fier opgeheven, tusschen de talrijke groepen heen, die de voorzaal vulden van het revolutionaire tribunaal. Men bracht haar terug naar de Conciergerie. Eenskaps voelde zij zich een stukje papier in de hand duwen en zonder dat eene beweging, een trek van haar gelaat, iets aan de omstaanders kon doen vermoeden, stapte zij de zaal binnen, gevuld met hare lotgenooten die enkel nog het uur hunner terechtstelling afwachtende waren. Want daar in eenen hoek stond een priester, die de revolutionnairen eed gezworen had, te klappen met gendarmen cipiers en den vervoerder der gevangenen, in wien Mme de Perducy dezen herkende, die haar verraden had.

Uitermate nieuwsgierig wat het briefje mocht behelzen, naderde zij het venster en las koortsachtig deze regelen, in wier schrift zij de hand herkende harer oude en getrouwe dienstmeid Manette :

« Wij zullen op uwen doortocht aan een venster zijn, hetwelke weet ik nog niet ; uw dochterken zal ik in mijne armen houden opdat het den laatsten blik harer arme moeder moge ontvangen ».

Zij beefde, maar 't was van innige voldoening. Zij zou dan toch nog eens haar duurbaar kind kunnen zien. En, al was het maar van verre, dat was haar toch een troost.

Van een gevangen priester, — die geweigerd had, den eed van getrouwheid aan de fransche republiek af te leggen, — reeds de absolutie ontvangen hebbende weigerde zij de diensten van den beëedigden priester.

Haar naam werd afgeroepen en men deed haar plaats nemen op eenen stoel nevens eene mand, gevuld met haarlokken, deze blond, gene bruin, andere wit. En de killige schaar die haar huiveren deed, sneed ook haar prachtig hoofdhaar af, en ook hare lokken vielen neder in die mand. Maar zij dacht daar niet aan. Eene enkele gedachte hield haar bezig : zij zou haar kind nog eens zien ! Welken troost ! Hoe zorgvuldig ging zij, hinst den somberen optocht naar 't schavot, alle vensters beloeren om toch het geluk van dien laatsten blik niet te missen !

De klank eener ruwe stem kwam haar in hare overwegingen storen. Onwillekeurig luisterde zij, en 't geen zij hoorde deed haar beven.

— Tegenwoordig, zoo sprak iemand, doe ik zooveel moete niet meer om verborgene edelen te ontdekken ; ik heb een veel gemakkelijker middel gevonden. Ik volg de kar der veroordeelden en hunne blikken, een glimlach, een beven der pinkers zijn mij voldoende om tusschen de massa, of aan de vensters, hunne familieleden, vrienden of bondgenooten te doen ontdekken. Zelden vergis ik mij en zoo win ik dubbele premien en met de helft min moeite.

Die wreede woorden bedreigden de hoop van Mme de Perducy en sneden haar als een vliem door 't herte.

— Op, burgerin, wij gaan, vertrekken !

Zij richte zich op, liet zich de handen binden en stooten waar men maar wilde, alles gebeurde haar als in een nare droom.

In de opene lucht bekwam zij. Zij zag de gendarmen en eene luidruchtige menigte die de straten vulde, en zij zag ook den sluwen spioen die de oogen strak op haar gevestigd hield. Zij sidderde.

— Ik zal de oogen niet opheffen dacht zij. Ik zal mijn dochterken aan de vensters niet zoeken, want wat zou er met het arme kind gebeuren ?

En altijd voelde zij den blik des spioens op haar gericht. Zij beefde en vreesde voor zich zelven. Zou zij de kracht gevoelen om tot het einde toe, den wensch van haar moederherte te bedwingen ? En met eene uiterste wilskracht boog zij het hoofd zoo diep mogelijk, en hield den blik strak op de planken der kar gevestigd

En de menigte jouwde haar uit.

« Z'is bang ! z'is bang ! » zoo riep men.

Ze dacht : « Ja, ik ben bang, ik vrees mijn kind te verraden ; en zij, wat zullen zij van mij denken ? Als zij maar geen teeken doen om mijne aandacht tot hen te trekken ; als zij maar niet roepen ! maar mogelijk ben ik reeds voorbij ! Of, wie weet, rusten op dit oogenblik hunne blikken niet op mij ?

Hoe zij ook streed en kampte om die gedachte uit haren geest te verdrijven, altijd toch zou zij 't hoofd willen opheffen, maar ook altijd voelde zij den vorschenden blik van den spioen.

Eenskaps bleef de kar stil staan, en eene ruwe stem gebood haar af te stappen. Men was bij het schavot gekomen. De spioen was nog altijd aan hare zijde, maar met eenen diepen zucht van verlossing, dacht zij :

— Mijn kind is toch gered !

Zij werd gehalsrecht, maar hare blik was zoet en zacht, 't was bijna met eenen glimlach op de lippen, want haar blik kon haar dochterken geen kwaad meer doen.

BROEDERSCHAP VAN DEN
H. HUBERTUS,
BORGLOON
1706. — — 1906.

AAN DEN H. HUBERTUS.

Wijze : « U, Roemrijksten, bemin ik. »

(Zie Bode van Averbode, van 30 sept. 1906.)

1. — Gij waart, ô Sint Hubertus,
Aan God zoo innig lief
Dat Hij door een mirakel
Tot Basschop U verhief.

Refrein : Edel, heilig pand,
Roem van 't Luikerland,
Sierraad van 't Hemelsch hof,
U, Sint-Hubertus, lof !

2. — De troon van Sint Lambertus,
Die parel van den Heer,
Hebt Gij door uwe deugden
Doen schitteren meer en meer !

3. — Het dorpje door het water
Der Legia bespat,
Hebt Gij aldra herschapen
In eene groote Stad !

4. — Uw deugden honderdvoudig,
Vertolkt door woord en werk,
Staan rijk in gouden letters
Geboekt in Christus' Kerk !

5. — Gij maakt door uw miraaklen
Den mensch van lijden vrij,
Genezend hen die woelen
In dolle razernij !

6. — Dat ons van uit den Hemel,
Bescherme steeds uw hand.
O ! Groote wonderdoener,
Patroon van 't Luikerland !

BON. BUCKINX.

— I —

DE APOSTEL DER ARDENNEN.

1. — Apostel der Ardennen
Wordt Hij te recht genoemd,
Vereerd door duizend pennen,
Door iedren mond geroemd !
Zijn deugden schittrend prijnen,
Voor hunnen glans moet wijken
Het prachtig meigebloemt.

2. — Een twaalftal eeuwen gingen
Opvolgend naar den Niet,
Nog immer hoort men zingen
Het Sint Hubertus lied,
Om hem te danken, loven,
Die goedig van Hier boven
Den lijder hulpe biedt.

3. De duizendjaarige wouden,
De Ardennen grootsch en wijd,
De burchten die men bouwde
Vervallen met den Tijd :
Maar Sint Hubertus' deugden
Veranderen smart in vreugden
Zoolang het menschdom lijdt !

BON. BUCKINX.

De *Postrijder* van heden bestaat uit **twee bladen**.

Stads- & Provincienieuws.

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 15 NOVEMBER.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 141 koeien en kalveren, 151 vette varkens en 1089 magere varkens, schapen 0.

Nieuwe koolmijnen. — De *Moniteur* van zondag bevat de koninklijke besluiten, waardoor vergunning wordt verleend tot ontginning van nieuwe mijnen in Limburg :

2° Aan de maatschappijen « Espérance et Bonne Fortune », te Montegnée, en « Patience-Beaujonc », te Glain ; aan de maatschappij « John Cockerill, te Seraing ; aan M. Théod. Masy, ingenieur te Luik ; aan Mev. de barones de Beeckman, geboren Wittouck, te Houthalen, en aan luitenant-generaal Em. Thorn, te Luik, tot ontginning der mijnen gelegen onder de gemeenten Genck, Gruitrode, Houthalen, Niel-bij-Asch, Meeuwen, Op-Glabbeek en Op-Oeteren, over eene uitgestrektheid van 4180 hectaren.

Deze vergunning zal den naam dragen van « Concession des Liégeois ».

3° Aan de naamlooze maatschappij van Courcelles-Nord, aan de maatschappij van Bascoup, aan M. graaf de Theux de Meyland en aan MM. Charles, Georges en Albert Palmers, de mijnen, liggende over eene uitgestrektheid van ongeveer 3,820 hectaren onder de gemeenten Zolder, Houthalen, Heusden en Zonhoven.

Deze zal den naam dragen van « Concession de Zolder.

3° Aan M. den baron Goffinet en aan de naamlooze maatschappij van Mariemont, de mijnen gelegen over eene uitgestrektheid van ongeveer 3,200 hectaren, onder de gemeenten Coursel, Heusden, Zolder, Houthalen en Helcateren.

Deze zal de naam dragen van « Concession de Helcteren ».

Limburgsche zuivelbond. — Dicht bij de statie te Hasselt verheft zich het groot en prachtig lokaal der botermijn, waar haast al de samenwerkende melkerijen van Limburg hunne boter naartoe zenden en waar tweemaal per week handelaars uit alle streken des lands samenkomen om hunne voorraad boter te koopen.

Uit het verslag, op de jaarlijksche vergadering van verleden donderdag voorgelezen, blijkt dat er in het afgeloopen dienstjaar 512,500 kilos boter verkocht werden, die 1,436,000 fr. opbrachten. De middenprijs per kilo voor het gansche jaar bedroeg 2,80 fr.

Hasselt. — SCHURKENSTREEK. — Een kleine landbouwer van Trekschuren had een vet kalf verkocht en de opbrengst, 160 frank, in eene sigarendoos verborgen, en deze op den bodem der kleerkas gezet. Een dief, die ter plaatse goed moest bekend zijn, heeft 's nachts eene ruit uitgesneden en het geld weggenomen.

Vroenhoven. — Een jongeling is zaterdag avond in de melkerij van Heukelom ingebroken en heeft uit eene lade eene som van ruim 200 fr. gerooid. Na den diefstal gepleegd te hebben is hij naar Holland gevlucht, waar hij weldra door de politie werd aangehouden en aan de Belgische gendarmen werd overgeleverd.

Rothem. — Wie iets gansch buitengewoons wil zien, komme hier bij M.M.., langs den grooten kiezelweg ; daar staat een erwten bed in vollen bloei. Dat zijn vroege al komen zij erg laat.

Officieele akten.

Belangrijke benoemingen en bevorderingen in de Leopoldsorde, komen door den koning onderteekend te worden. Zij hebben betrekking op de magistraten en de gemeente- en provinciale ambtenaars. Wij bemerken er, onder andere, de volgende namen :

Commandeur. — De heer de Woelmont (G.), oud-senator van Limburg, oud lid der Kamer van Volksvertegenwoordigers, oud-burgemeester der gemeente Gors-op-Leeuw.

Groot-Officier. — De heer baron de Pitteurs-Hiegaerts (H.), gouverneur der provincie Limburg.

Officier. — M. Portmans (F.), burgemeester te Hasselt.

Ridders. — MM. Galmo (A.), arrondissementscommissaris, te Tongeren ; Anten (J.), schepen te Hasselt ; Ceelen (J.), provinciaal raadslid, burgemeester te St-Huibrechts-Lille ; baron de Heusch de la Zangerye (A.), oud-burgemeester te Vliermael ; graaf de Renesse (F.), oud-provinciaal raadslid, oud-burgemeester te Berloz ; Deploige (F.), provinciaal raadslid, te Gothem ; Fraikin (J.), provinciaal raadslid, schepen te Bassenge ; Hauben (J. L.), burgemeester te Bilzen ; Indekeu (J.), provinciaal raadslid, burgemeester te Meeuwen ; Janssens (P. L.) provinciaal raadslid, burgemeester te Tessenderloo ; Moors (G.), lid der bestendige Deputatie van de provincieraad van Limburg, oud-schepen te Maeseyck ; Wera (G. L.), burgemeester te Kerkom ; baron de Villenfagne, secretaris van den provincieraad, te Zolder.

— Bij koninklijk besluit van 27 oct. 1906 is de herinneringsmedalie verleend aan de heren Lambié W., geneesheer van het weldadigheidsbureel te Borgloon ; Lowet W., oud voorzitter van het bureel der kerkmeesters der kerk te Millen.

M. DESMAISIÈRES,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal **Donderdag 15 November** aanstaande, dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuin, bouwmaatschappijen, Koffiehuis *Allée Verte*-Kielenstraat te Tongeren, van 10 ure tot 1, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Sterfgevallen.

Dinsdag heelt in O. L. V. kerk, in tegenwoordigheid van eene talrijke menigte, de plechtige lijkdienst plaats gehad van den Heer Johannes-Laurentius FRANSEN, weduwenaar van Dame Gertrudis HERMANS, lid van het Genootschap van St-Franciscus-Salesius, van de H. Familie, van den wekelijkschen Kruisweg, van 't Broederschap van het H. Sacrament, geboren te Tongeren den 17 december 1841 en aldaar godvruchtig overleden den 21 october 1906, na meermalen versterkt geweest te zijn met de genademiddelen onzer Moeder de Heilige Kerk.

De diepbetreurde afgestorvene was een voorbeeldige christen, een uitmuntende vader, een trouwe en steeds dienstvaardige vriend. De goedheid en de oprechtheid van zijn hart verwierven hem de achting van al degenen die hem kenden. Zijne nagedachtenis zal in zegening blijven.

— † —

Verscheidene zeer achtbare familiën komen in hunne naaste betrekkingen diep getroffen te worden door het afsterven van den heer Isidore MARTIN, echtgenoot van Dame Elise NELISSEN, Gemeenteontvanger, Ontvanger van het Bureel van Weldadigheid, vereerd met het burgerlijk kruis van eerste klas, geboren te Freeren den 6 september 1842, godvruchtig overleden te Hakendover den 29 october 1906, bediend met de laatste Heilige Sacramanten.

De waardige afgestorvene, die zijne schoone ziel aan zijnen Schepper komt weder te geven, ma een leven gansch van verdiensten en goede werken, was een uitmuntende christen, een voorbeeldige echtgenoot en vader, een verkleefde en steeds dienstvaardige vriend. Met een medelijdend hart begaafd, kwam hij ruimschoots de noodlijdenden ter hulp.

De goedheid en de oprechtheid van zijn karakter verwierven hem de diepe achting van al degenen die hem naderden.

Gedurende zijne lange bestuurlijke loopbaan, gaf hij steeds het voorbeeld van alle burgerlijke deugden.

Wij koesteren de christene hoop dat de diepbetreurde afgestorvene reeds, in eene betere wereld, de eeuwige belooning zijner groote deugden en talrijke goede werken ontvangen heeft en da hij, op dit oogenblik, het geluk zonder einde geniet, welk de Almachtige voorbehoudt aan degenen die Hem, op deze aarde, trouw gediend hebben.

De begrafenis heeft te Hakendover plaats gehad.

Een plechtige lijkdienst, voor de rust zijner ziel, zal plaats hebben in de parochiale kerk van Nederheim, woensdag 7 november.

Ter wille eener vrouw

15de VERVOLG.

En mag ik weten wat ge verlangt, voor ik u iets beloof ? vroeg ik.

— Zeker. Eenvoudig dit : wij zijn allen op weg naar Argentinië voor hetzelfde doel. Onder ons gezegd, hebt ge het mij aan boord niet aangenaam gemaakt. Gij zult moeten toegeven, dat ik reeds dood zou zijn geweest, indien hatelijkheden en onaangename blikken iemand konden dooden. Maar gelukkig heb ik een dikke huid en ben aan dergelijke dingen gewoon. Maar waarom moet dat zoo blijven ? Zelfs al had ik er plan op, zou ik niet in den weg kunnen staan. Het is duidelijk, dat wij dezelfde belangen hebben, waarom zouden wij dan niet samenwerken en het elkaar aangenaam maken ? Wie weet, of ik u niet meer zou kunnen helpen dan ge meent. Neen, lach daar niet om, het is ernst. De muis hielp in de fabel den leeuw wel, waarom zou dan de arme bloedverwant den rijken niet kunnen helpen ? Hebt ge nooit gedacht of ik omtrent Godfrey Blake en zijn doen en laten in Amerika meer gegevens kan bezitten dan gij ?

Die gedachte was nooit bij mij opgekomen en ik zag hem bij die woorden dan ook verwonderd aan.

— Wat bedoelt ge ? vroeg ik, hoe zoudt ge meer kunnen weten dan wij ?

— Bedaard, mijn weerde, zegde hij, ik ben niet van plan, mij door u te laten uithooren. Als mijne wetenschap u iets waard is, moet zij beloond worden met meer welwillendheid van u en uwe vrienden. Ik zal u alleen dit zeggen : zooals ieder weet, was Godfrey nooit een goed briefschrijver, dat zult ge erkennen. Welnu, een goed briefschrijver mocht hij dan niet zijn, zooals ik reeds zegde, een goedhartiger kerel was er niet. Nu wil ik wel zeggen, als ge 't niet weet, dat ik slecht bij kas ben. Dat is een der lelendigste toestanden, waarin een man verkeeren kan, doch die toestand kan verzacht worden, wanneer men een bloedverwant heeft, die nooit *neen* zegt als men zich tot hem wendt.

Gij kunt tot den ouden Vargenal gaan en hem hulp vragen, het zal u niet baten. Hij zal u een glas oude sherry geven, een snuifje aanbieden, u zijn beste wenschen geven voor uwe verbetering, daarna zal hij u vragen welke borg gij kunt stellen, en als ge erkent die niet te kunnen geven, zal hij u beleefd maar kort naar den duivel wenschen. Maar ga nu eens tot Godfrey Blake en vraag hem vijftig pond ; hij zal ze u, als hij ze bij zich heeft, in de hand leggen en mete u beginnen te spreken over het weer en den oogst, of iets van dien aard, zoodat ge zelfs geen gelegenheid hebt hem te bedanken. En heeft hij ze niet bij zich, dan kunt ge er zeker van zijn dat hij ze u zendt zoodra hij maar kan. Bovendien geeft hij u nu en dan een geschenk. Welnu, ge begrijpt toch wel dat een zoo goedhartig man, als hij was, niet ophield nu en dan wat te zenden, omdat hij toevallig in Amerika was ? Integendeel, hij heeft mij telkens geld gezonden. Mij dunkt de datum en de plaats, van waar hij dat het laatst deed, zou u van dienst kunnen zijn, niet waar ?

Ik zag hem vol verbazing aan. Dat was eene openbaring en een geheel onverwachte. Terwijl wij alles hadden gedaan om Richard op een afstand te houden en onkundig te laten van onze plannen, scheen het nu, dat hij ons de inlichtingen zou geven ; die wij zoozeer verlangden.

— Komaan, vervolgde hij, toen hij mijne aarzeling bemerkte, laten wij elkaander goed begrijpen. Zal het oorlog of vrede tusschen ons zijn ? Een ding staat vast : zonder mijne hulp zult ge geen spoor vinden, wat ge ook doen moogt en natuurlijk kunt ge niet verwachten dat ik, zonder eenige welwillendheid van uwen kant, kwaad met goed zal vergelden en u in mijn vertrouwen zal nemen.

— Ik moet zeggen dat ge een plezierig soort van bloedverwant zijt, zegde ik eindelijk, wanneer gij, wetende hoe verlangend uwe nichtje Mildred was het laatste adres van haar ongelukkigen broeder te weten, dat achtergehouden hebt om het in uw voordeel te verkoopen, zoodra gij er de gelegenheid goed voor achtet dan kan ik alleen zeggen, ronduit, man tegen man, dat ge een nog lager wezen zijt dan waarvoor ik u gehouden had.

— Waarlijk, Brudenell, riep hij, opspringend, drijf mij niet tot het uiterste ! Ik heb eene dergelijke behandeling reeds langer verdragen dan de meeste mannen zouden gedaan hebben, maar ik wil het niet langer verduren — ik waarschuw u !

— Dat moet ge zelf weten, zegde ik, thans ook in vuur gerakende, maar één ding wil ik u zeggen : bij aldien gij uw doel wilt bereiken, moet ge dergelijke groote woorden achterwege laten. Ik voor mij ben niet van plan er mij aan te storen.

Nog voor ik uitgesproken had, was zijne houding reeds geheel veranderd.

— Gij hebt gelijk, sprak hij, ik ben opvliegend en ik bederf mijn spel altijd door op het meest ongeschikte oogenblik kwaad te worden. Maar, waarlijk Brudenell, ge brengt iemand dan ook tot het uiterste.

Ik antwoordde daar niet op, doch stond op en wenschte hem goeden avond.

— Denk eens na over hetgeen ik gezegd heb, sprak hij, en als ge iets voor mij kunt doen in den geest, dien ik aangaf, zult ge ondervinden dat ik geen ondankbare zal zijn.

— Ik zal er over denken en u morgen mijn antwoord geven, zegde ik.

— Ik dank u. Goeden nacht.

Tot mijne vreugde sliep Vargenal nog niet toen ik in onze hut kwam.

— Ge zijt toch een nachtuil, zegde hij, wat hebt ge toch al dien tijd uitgevoerd ?

— Met Morgrave zitten spreken in de rookkamer, was mijn antwoord.

— Met Morgrave zitten spreken ? riep hij verbaasd, wat hadt ge hem te vertellen ?

Niet zooveel als hij mij te vertellen had, antwoordde ik, hij heeft zich beklaagd over de wijze, waarop wij hem behandelen.

— Dat is, dunkt mij, zijn eigen schuld, zegde de notaris, als hij een ander mensch was, zou hij anders behandeld worden.

— Dat is alles goed en wel, maar ik moet bekennen, dat hij mij verbaasd heelt. Hij wilde mij wijs maken dat hij de laatste tijdingen van den jongen Blake in zijn bezit heeft.

— Zoo, zoo ! En welke tijding zou dat dan wel zijn ? Ik ben niet van plan er een woord van te gelooven zonder de beste bewijzen, en daarom wantrouw ik hem.

— Ik kan u niet zeggen wat hij bedoelt, daar is hij te slim voor. Maar uit zijne woorden maak ik op dat hij Blake, toen deze in Zuid-Amerika toefde, om geld heeft gevraagd en hij toen van hem in antwoord op dit verzoek een brief heeft ontvangen waarin het gevraagde werd gegeven. Hij schijnt ons nu te willen wijs maken, dat de datum en de plaats, vanwaar die brief geschreven is, ons een spoor zullen geven.

— En waarom wil hij ons dat niet zeggen zonder al dien omslag ? Laat hem bewijzen dat hij werkelijk doen kan wat hij beweert, en dan zullen wij eens met hem spreken.

— Hij wil niets doen, wanneer hij niet tot onze besprekingen wordt toegelaten, zegde ik, of beter, om zijne eigen woorden te gebruiken, als hij niet wat vriendelijker wordt bejegend door jufvrouw Priscilla en u.

— O, daar zit dus de knoop, zegde de oude heer ; hij wil dat wij hem wat meer vriendelijkheid toonen. Welnu, wat denkt ge zelf van die belangrijke inlichtingen ?

— Ik weet niet wat er van te denken, antwoordde ik, ik zou gaarne uwe meening hooren.

— Ik geloof er geen woord van, riep hij, nog eens, ik geloof er geen woord van. Als Richard Morgrave de inlichtingen zou kunnen geven, die hij beweert te hebben, zou hij die wel aan ons verkocht hebben toen hij wist dat wij er prijs op stelden iets van Godfrey Blake te vernemen, nu reeds twee jaar geleden. Neen, neen ! Eerst als ik den brief van Godfrey Blake in handen heb en mij heb overtuigd dat het geen bedrog is, eerst dan zal ik hem gelooven, maar eerder niet. Maar laat ons nu gaan slapen en de gebeurtenissen hun eigen gang laten gaan.

Veertien dagen later, 's middags tusschen drie en vier ure, krijgen wij de kust van Argentinië in 't zicht.

— Eindelijk dan Argentinië ! riep ik, in die richting wijzende.

— De plaats, waar die arme Godfrey is verdwenen, riep zij : morgen vroeg, mijnheer Brudenell, zullen wij te Buenos-Ayres zijn en zullen wij ernstig naar hem gaan zoeken.

VIII.

Te Buenos Ayres aangekomen, gingen wij aan wal en begaven ons naar het hotel dat ons was aanbevolen door een medepassagier, die jaren lang in dit land gewoond had. Daar begon onze eerste moeilijkheid en zooals te begrijpen was, was Morgrave er de oorzaak van. Het behoeft geen betoog, dat gebleken was dat zijne inlichtingen niets waard waren en nu wij hier waren, was de vraag wat met hem te beginnen.

Gedurende de laatste week van onze reis hadden wij eene meer vertoenende houding jegens hem aangenomen, dat wil zeggen jufvr. Blake en ik hadden met hem gesproken, terwijl jufvr. Hemp en Vargenal niet meer zoo aanvallend waren opgetreden als te voren. Van zijnen kant had hij zich wat beleefder tegenover hen gedragen. Deels om die reden, anderdeels omdat hij een bloedverwant van jufvr. Blake was, konden wij, toen wij aan wal gingen, moeilijk zeggen dat wij niets meer met hem te doen wilden hebben.

Wanneer bij met ons naar het hotel wilde gaan en daar ook zijn intrek nemen, met welk recht zouden wij hem dat kunnen verbieden ? Argentinië was een vrij land en hij kon doen en laten, zooals hij verkoos. Wanneer hij, hoewel noodig hadden, dat zijn geldjes ons zelfs hoogst onaangenaam was, toch ons gezelschap verkoos en zich bovendien beleefd en deftig gedroeg, konden wij zelfs geen enkel voorwendsel zoeken om hem van ons te ontslaan.

Onder deze omstandigheden was het dus het best, ons in het onvermijdelijke te schikken, maar wij waren niet van plan, hem in ons vertrouwen te nemen.

Na zich zoo lang op een schip te hebben beholpen, was het een genot op den vasten wal de beenen weer eens te kunnen uitstrekken, en toch speet het mij aan den anderen kant dat de reis gedaan was. Afgezien van Morgrave's tegenwoordigheid, was die reis zeer aangenaam geweest. Reeds lang voor zij ten einde was, hadden Mildred Blake en ik elkander leeren begrijpen op eene wijze, zooals alleen zij kunnen weten, die nadere kennis hebben gemaak onder dergelijke omstandigheden. Na al hetgeen ik reeds van haar heb gezegd, is het duidelijk dat ik van dag tot dag mijne bewondering voor haar voelde toenemen, en het moest dan ook geen mensch geweest zijn, die niet onder den indruk was gekomen van de bekoring, die van dit schoone Engelsche meisje uitging.

Den morgend na onze aankomst ging ik uit om eenige inkoopen in de stad te doen en vond in ons hotel teruggekeerd, jufvr. Blake zittende in de « patio » of binnenplaats, die het middenpunt vormt van de meeste Argentijnsche gebouwen. Het was een rustig plaatske om den morgend door te brengen ; rond het pleintje stonden schoone boomen, waarvan velen in vollen bloei, terwijl in het midden eene fontein haar parelend water opspoot.

Jufvrouw Blake had een vermoeienden dag achter den rug en zij noch jufvr. Priscilla waren dien morgend aan het ontbijt verschenen. Ik ontmoette haar dus thans voor de eerste maal na den avond te voren.

— Goeden morgend, M. Brudenell, sprak zij, terwijl ik haren stoel naderde, is dat geen lief plaatske ?

— Dat is het zeker, antwoordde ik, veel plezieriger dan de straten hier, waar men tot de enkels door het stof gaat. Ge voelt u, hoop ik, minder vermoeid ?

— Ik ben weer geheel uitgerust, antwoordde zij, met haren liefsten glimlach. Het eenige wat ik thans vurig verlang is aan het werk te gaan. Wanneer kunnen wij onze nasporingen beginnen ?

— Ik ben daar reeds mee begonnen, antwoordde ik, ge moet weten dat dit hotel nog niet bestond toen uw broeder hier was, doch ik heb inlichtingen gevraagd in hotels in verschillige andere deelen der stad, in de hoop iets omtrent uw broeder te vernemen.

— En met welken uitslag ? vroeg zij.

Ik schudde het hoofd.

— Met geen enkelen uitslag, zegde ik ; het schijnt dat de hotels hier geen vreemdelingenboeken bijhouden.

— Maar mij moet toch ergens gelogeerd hebben, meende zij ; eerst toen hij hier aankwam, dus vóór hij naar de mijnen ging, en later, toen hij hier terug kwam, vóór hij het land verliet.

(Wordt voortgezet).